Recensie: The interrogation ***

Bourla Antwerpen
maandag 25 maart 2024

foto © Michiel Devijver

Recensie:
Ontsnappen aan de eenzaamheid van het schrijven. Dat wou é‰douard Louis (hier neergezet door Arne De Tremerie), auteur van o.a. 'Wie heeft mijn vader vermoord', door als acteur op de planken te staan. Als sinds zijn kindertijd acteert ie, liet ie optekenen in de Bourla om te ontsnappen aan de dagdagelijkse beledigingen. Meer dan twee keer per week werd ie geslagen om wie ie was, een homo op school. Vriendjes had ie niet. Doen alsof deed ie al van kindsbeen, acteren, dat ie helemaal geen homo was, door anti-homostellingen aan te nemen onder andere. En zijn eenzaamheid verborg ie door steeds dezelfde techniek toe te passen, naarstig op zoek te gaan naar iets in zijn rugzak dat ie sowieso niet zou vinden. Om op die manier het signaal te geven dat ie vooral niet bereikbaar/aanspreekbaar wou zijn.

Deel uitmaken van de theaterclub 'van twaalf tot twee, neem je boterhammen mee' deed ie om alvast niet alleen zijn boterhammetjes te moeten eten. Dat de realiteit anders is dan hoe gepest worden vaak neergezet wordt door acteurs, toont Arne treffend. Naar achter terugdeinzend, uiteindelijk vallend op zijn rug met een boek voor zijn gezicht om zich tegen zijn aanvallers te beschermen, 'nee!' uitschreeuwend. Punt is dat als je zoiets meemaakt, je blijft rechtstaan, de blik naar beneden richt, en verder de zaak laat gebeuren, zo confronteerde ie het publiek met de harde werkelijkheid.
Later schreef Louis er een boek over, over zijn jeugd in Hallencourt, het Noorden van Frankrijk. Tijdens zijn acteerlessen leerde ie burgerlijk te lachen, wat ie oefende voor de spiegel, en Arne best goed afgaat zo toonde hij in The Interrogation. Maar van dat Noord Franse accent afgeraken lukte ie niet. Rose worden in Titanic wou ie toen ie leerde acteren. Op het einde van zijn monoloog playbackt Louis' alter ego Arne Céline Dions 'My heart will go on', de titelsong uit die prent, met een stevige dosis pathos.
Dat ie de homofobie en het racisme beschreef waar ie mee geconfronteerd werd in zijn jeugd in Hallencourt, werd door journalisten die ernaartoe trokken in vraag gesteld alsof dat zaken zijn die open en bloot op straat terug te vinden zijn.
The interrogation wisselt live video af met beelden die van é‰douard Louis in dezelfde houding en met dezelfde witte hoodie aan opgenomen werden. Hoewel ze als bedoeling hebben dat je dichter op de huid van de acteur/schrijver komt, geeft dit net het tegenovergestelde effect van afstandelijkheid voor ons. En de voorstelling heeft soms ook een te uitleggend toontje, wanneer ie het o.a. over 'Leçon sur la leçon' heeft, hoe zijn boek 300.000 keer verkocht werd en in 35 talen beschikbaar werd. En dat ie toch daarna nog het gevoel had zich te moeten bewijzen, terwijl hij terloops meegeeft, bijna als een voetnoot in deze monoloog dat zijn

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

tweede boek ging over hoe ie verkracht werd. Als er al iets schuurt in deze productie dan is het vooral dat banaliteiten verheven worden tot belangrijk, waar ie minuten aan besteedt, terwijl naar ons gevoel essentiële zaken slechts vluchtig aangehaald worden.
En dan heb je nog die minimal setting die plots verandert wanneer Arne aan de regietafel vraagt (Milo) of dat theatereffect dat ie beoogde nu in orde is gekomen. Het sneeuwt dan even op scène terwijl ie zittend op de grond, met zijn rugzakje tussen de benen, de eenzaamheid oproept. The Interrogation is een monoloog die sterke elementen bevat maar echter niet altijd beklijft. Ook door de gekozen vorm en rond de 50ste minuut levert ie een inkakmoment op terwijl de voorstelling maar een uurtje duurt.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.